



பன்னாட்டுத் தமிழ் ஆய்வு இதழ்

E - ISSN: 3139 -1893

BOOMI INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL

An international open access, peer- reviewed, Online Multi – disciplinary refereed journal

தோடர் பழங்குடியினர் வாழ்வியலில் எருமை

பெ. சண்முகவடிவேல்

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ் மேம்பாட்டுச் சங்கப்பலகை, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை-600005. Email: shanmugavadivel2000@gmail.com ORCID: <https://orcid.org/0009-0001-7698-5964>

ஆய்வுச்சுருக்கம்

தமிழகத்தின் தொல்பழங்குடியினருள் நீலகிரி மலைப்பகுதியில் வாழும் தோடர்கள், மேய்ச்சல் வாழ்க்கையை அடிப்படையாகக் கொண்ட தனித்துவமான பண்பாட்டை இன்றளவும் பேணிவரும் சமூகமாகத் திகழ்கின்றனர். இவர்களின் வாழ்வியலில் எருமை பொருளாதார வளமாக மட்டுமன்றி, சமய நம்பிக்கை, சமூக ஒழுங்கு, குடும்ப உறவு, சடங்கு மரபு மற்றும் இன அடையாளத்தின் மையக் கூறாக விளங்குகிறது. பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை நடைபெறும் வாழ்க்கை நிகழ்வுகளில் எருமை பெறும் இடம், அதன் பண்பாட்டு முக்கியத்துவத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. தோடர்களின் தோற்றத் தொன்மங்கள், வழிபாட்டு முறைகள், திருவிழாக்கள், திருமண மரபுகள், பால் சார்ந்த சடங்குகள் மற்றும் சமூக உறவுகள் அனைத்தும் எருமையை மையமாகக் கொண்டே அமைந்துள்ளன. இக்கட்டுரை, தோடர் பழங்குடியினரின் வாழ்வியலில் எருமை வகிக்கும் பன்முகப் பங்கினைப் பண்பாட்டு மானுடவியல் நோக்கில் ஆராய்கிறது. மேலும், சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் எருமைச் செய்திகள் மற்றும் தோடர் வாழ்வியலுக்கிடையேயான பண்பாட்டுத் தொடர்ச்சியையும் ஒப்பாய்வு செய்கிறது. உலகமயமாக்கல், நகரமயமாக்கல் மற்றும் வாழ்க்கைமுறை மாற்றங்கள் தோடர் சமூகத்தில் ஏற்படுத்திய தாக்கங்களையும் இவ்வாய்வு சுட்டிக்காட்டுகிறது. இறுதியாக, தோடர்களின் எருமைப் பண்பாட்டைப் பாதுகாப்பது, ஒரு பழங்குடியினரின் மரபைப் பாதுகாப்பதோடு மட்டுமல்லாமல், தமிழர் பண்பாட்டு வரலாற்றின் தொடர்ச்சியை நிலைநிறுத்துவதற்கும் இன்றியமையாததாகும் என்பதை இக்கட்டுரை வலியுறுத்துகிறது.

முக்கியச் சொற்கள்: தோடர்கள், நீலகிரி, பழங்குடியினர், எருமை, வாழ்வியல், பண்பாட்டு மானுடவியல், சங்க இலக்கியம்.

முன்னுரை

பழங்குடியின மக்கள் ஒரு சமூகத்தின் தொன்மையான பண்பாட்டு மரபுகளையும், இயற்கை சார்ந்த வாழ்வியல் அறிவையும் தலைமுறைகளாகப் பாதுகாத்து வரும் சமூகங்களாக விளங்குகின்றனர். அவர்களின் வாழ்க்கை முறை, சமய நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், தொழில்முறைகள் மற்றும் சமூக அமைப்புகள் மனித சமூகவளர்ச்சியின் பல்வேறு பரிணாமங்களைப் புரிந்துகொள்வதற்கான முக்கியமான ஆய்வுச் சான்றுகளாக அமைகின்றன. தமிழகத்தில் வாழும் பழங்குடியின சமூகங்களுள் நீலகிரி மலைப்பகுதியைத் தாயகமாகக் கொண்ட தோடர்கள், மேய்ச்சல் வாழ்க்கையையும் தனித்துவமான பண்பாட்டு மரபுகளையும் இன்றளவும் பேணிவரும் தொல்குடியினராகக் கருதப்படுகின்றனர்.

தோடர்களின் வாழ்வியலைப் பிற பழங்குடியின சமூகங்களிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டும் முக்கியக் கூறு எருமையாகும். எருமை அவர்களின் பொருளாதார வாழ்வாதாரமாக மட்டுமன்றி, சமய நம்பிக்கை, குடும்ப உறவு, சமூக ஒழுங்கு மற்றும் பண்பாட்டு அடையாளத்தின் மையமாகவும் விளங்குகிறது. பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை நடைபெறும் வாழ்க்கைச் சடங்குகளிலும், வழிபாட்டு மரபுகளிலும், திருவிழாக்களிலும், திருமண முறைகளிலும் எருமை இன்றியமையாத இடத்தைப் பெறுகிறது. இதனால், தோடர் சமூகத்தைப் புரிந்துகொள்வதற்கான அடிப்படைக் குறியீடாக எருமை அமைகின்றது. தமிழ்ச் செவ்விலக்கியமான சங்க இலக்கியமும் எருமை வளமை, செல்வம், உழைப்பு மற்றும் சமூகப் பெருமையின் அடையாளம் என பதிவு

செய்துள்ளது. தோடர்களின் வாழ்வியலில் காணப்படும் பல மரபுகள் சங்க காலத் தமிழர் பண்பாட்டோடு ஒத்திசைவைக் கொண்டிருப்பது, தமிழர் பண்பாட்டுத் தொடர்ச்சியை ஆராய்வதற்கான வாய்ப்பை வழங்குகிறது. இத்தகைய ஒப்புமைகள், பழங்குடியின வாழ்வியலைத் தமிழர் பண்பாட்டு வரலாற்றின் தொடர்ச்சியில் வைத்து அணுக வேண்டிய தேவையை வலியுறுத்துகின்றன.

இந்நிலையில், தோடர் பழங்குடியினரின் வாழ்வியலில் எருமை வகிக்கும் இடத்தைப் பண்பாட்டு மானுடவியல் நோக்கில் ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். குறிப்பாக, எருமையை மையமாகக் கொண்ட நம்பிக்கைகள், வழிபாட்டு மரபுகள், சமூகச் சடங்குகள், பண்பாட்டுக் குறியீடுகள் மற்றும் சங்க இலக்கிய ஒப்புமைகள் ஆகியவற்றை ஒருங்கிணைத்து ஆராய்வதன் மூலம், தோடர் சமூகத்தின் பண்பாட்டுத் தனித்துவத்தையும் தமிழர் மரபின் தொடர்ச்சியையும் விளக்க முயல்கிறது. மேலும், சமகால மாற்றங்களால் இப்பாரம்பரிய வாழ்வியலில் உருவாகும் சிக்கல்களையும், அவற்றைப் பாதுகாக்க வேண்டிய தேவையையும் சுட்டிக்காட்டுகிறது.

தோடர் பழங்குடியினர்: வரலாறும் பண்பாட்டு அடையாளமும்

தமிழகத்தின் தொல்பழங்குடியினருள் தனித்துவமான பண்பாட்டு மரபு, மொழி, சமய நம்பிக்கை மற்றும் சமூக அமைப்பைக் கொண்ட இனமாக தோடர்கள் விளங்குகின்றனர். நீலகிரி மலைப்பகுதியைத் தாயகமாகக் கொண்ட இம்மக்கள், இயற்கையை மையமாகக் கொண்ட வாழ்வியல் முறையைப் பல நூற்றாண்டுகளாகப் பாதுகாத்து வருகின்றனர். மலைச் சூழலோடு ஒன்றிணைந்த அவர்களின் வாழ்க்கை, கால்நடை வளர்ப்பு, குறிப்பாக எருமை வளர்ப்பை மையமாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளது. இதனால், தோடர்களின் பண்பாட்டு அடையாளம், பொருளாதார வாழ்வியல் மற்றும் சமய நம்பிக்கைகள் அனைத்தும் எருமையுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையதாகக் காணப்படுகின்றன.

தமிழ்நாடு பழங்குடியினர் நலத்துறையின் கணக்கின்படி, தமிழகத்தில் 37 பழங்குடியின மக்கள் வாழ்கின்றனர். அவற்றுள் நீலகிரி மாவட்டத்தில் தோடர், கோத்தர், குறும்பர், இருளர், பணியர், காட்டுநாயக்கர் ஆகிய ஆறு

தொன்மையான பழங்குடியின சமூகங்கள் வாழ்ந்து வருகின்றன. இவற்றுள் தோடர்கள், தங்களது பாரம்பரிய வாழ்க்கை முறையை இன்றளவும் பெருமளவில் பேணிவரும் சமூகமாகத் திகழ்கின்றனர். 2011 மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பின்படி, தமிழகத்தில் தோடர்களின் மக்கள் தொகை இரண்டாயிரத்திற்கும் மேல் பதிவாகியுள்ளது. தற்போது உதகமண்டலம் மற்றும் அதன் சுற்றுவட்டாரங்களில் அமைந்துள்ள அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட மந்துகள் (குடியிருப்புகள்) இவர்களின் வாழ்விடங்களாக உள்ளன. தோடர்கள் தாங்கள் வாழும் குடியிருப்பை மந்து என அழைப்பது, அவர்களின் சமூக ஒற்றுமையையும் பண்பாட்டு அடையாளத்தையும் வெளிப்படுத்துகின்றது.

தோடர்களின் தோற்றம் குறித்து பல்வேறு மனிதவியல் அறிஞர்கள் ஆய்வு மேற்கொண்டுள்ளனர். ராபர்ட் கால்டுவெல் (Robert Caldwell), தோடர் மொழியை திராவிட மொழிக்குடும்பத்தின் ஓர் உறுப்பினராகக் கருதி, அதனை 'தொதவம்' (Todavam) எனக் குறிப்பிடுகிறார். அதேவேளையில், தோடர்கள் தங்கள் மொழியை 'ஆல்வாஸ்' (Ālvās) என்றே அழைக்கின்றனர். தமிழ், கன்னடம், மலையாளம் ஆகிய மொழிகளுடன் தொடர்புடையதாக இருந்தாலும், தனித்துவமான ஒலியியல், சொற்களஞ்சியம் மற்றும் இலக்கண அமைப்பைக் கொண்ட மொழியாக இது விளங்குகிறது. மொழியியலாளர்கள் தோடர் மொழியை அழிவுநிலை மொழிகளில் ஒன்றாகக் கருதுகின்றனர். இளைய தலைமுறையினர் கல்வி, வேலைவாய்ப்பு மற்றும் நகரமயமாக்கலின் காரணமாகத் தமிழ் மற்றும் ஆங்கிலத்தை அதிகமாகப் பயன்படுத்தத் தொடங்கியுள்ளதால், தோடர் மொழியின் பயன்பாடு படிப்படியாகக் குறைந்து வருகிறது.

தோடர் சமூகத்தைப் பற்றிய விரிவான மனிதவியல் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டவர்களில் எட்கர் தர்ஸ்டன் (Edgar Thurston) மற்றும் வில்லியம் ஹென்றி ரிவர்ஸ் (W.H.R.Rivers) ஆகியோரின் பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்கது. தர்ஸ்டன், தோடர்களை நீலகிரியின் மிகவும் தொன்மையான மேய்ச்சல் இனமாகக் குறிப்பிடுவதோடு, அவர்களின் எருமை மைய வாழ்வியலை விரிவாக ஆய்வு செய்துள்ளார். ரிவர்ஸ் தனது 'The Todas' (1906) என்னும் நூலில், தோடர்களின் குடும்ப அமைப்பு, சமய

நம்பிக்கைகள், திருமண மரபுகள், பால் பொருளாதாரம் மற்றும் புனித எருமை வழிபாடு ஆகியவற்றை மனிதவியல் நோக்கில் விளக்குகின்றார். இவ்வாய்வுகள் தோடர் சமூகத்தைப் புரிந்துகொள்வதற்கான அடிப்படை ஆதாரங்களாக இன்றளவும் விளங்குகின்றன.

இந்திய அரசு, தோடர்களை மிகவும் பாதிக்கப்படக்கூடிய பழங்குடியினர் (Particularly Vulnerable Tribal Group - PVTG) என வகைப்படுத்தியுள்ளது. குறைந்த மக்கள் தொகை, பாரம்பரிய தொழில் சார்ந்த வாழ்க்கை, குறைந்த கல்வி வாய்ப்புகள், மலைப்பகுதிகளில் தனிமைப்படுத்தப்பட்ட வாழ்வு போன்ற காரணங்களால் இவ்வகைப்பாடு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வங்கீகாரம், தோடர் சமூகத்தின் பண்பாட்டு மற்றும் சமூக முக்கியத்துவத்தை மட்டுமல்லாமல், அவர்களின் பாரம்பரிய வாழ்வியலைப் பாதுகாக்க வேண்டிய தேவையையும் வலியுறுத்துகின்றது.

தோடர்களின் குடியிருப்புகள் இயற்கைச் சூழலோடு இசைந்த கட்டிடக்கலையைக் கொண்டுள்ளன. அரை வட்ட வடிவில், மூங்கில், மரக்கிளைகள், புல் மற்றும் கற்களால் அமைக்கப்படும் குடிசைகள் வெப்பநிலையைச் சமநிலைப்படுத்தும் வகையில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வீடுகளின் சிறிய வாயில், காட்டு விலங்குகளிடமிருந்து பாதுகாப்பளிப்பதோடு, குளிர் காலநிலைக்கும் ஏற்றதாக அமைந்துள்ளது. இவ்வகைக் கட்டிடக்கலை, இயற்கையைச் சுரண்டாமலும், சேதப்படுத்தாமலும் அதனுடன் இணைந்து வாழ்ந்த பூர்வகுடி அறிவின் வெளிப்பாடாக உள்ளது.

தோடர்களின் சமூக அமைப்பில் மந்து முக்கிய அலகாக விளங்குகிறது. ஒரு மந்தில் பல குடும்பங்கள் இணைந்து வாழ்ந்தாலும், சமூக ஒழுங்கு, சடங்குகள் மற்றும் வழிபாட்டு முறைகள் அனைத்தும் பொதுவான மரபுகளின் அடிப்படையில் நடைபெறுகின்றன. ஒவ்வொரு மந்திற்கும் புனிதப் பால் இல்லம், மேய்ச்சல் நிலம் மற்றும் வழிபாட்டு இடம் ஆகியவை அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வமைப்பு, தோடர்களின் சமூக வாழ்க்கை தனிநபர் மையமாக அல்லாமல், சமூக ஒற்றுமையை மையமாகக் கொண்டிருந்ததை உணர்த்துகிறது.

தோடர்களின் முதன்மைத் தொழில் எருமை வளர்ப்பாகும். அவர்களின் பாரம்பரிய எருமை இனம், நீலகிரி மலைப்பகுதியின் தட்பவெப்பநிலைக்கு ஏற்றவாறு தகவமைந்த தனித்துவமான மரபணு வளமாகக் கருதப்படுகிறது. இவ்வெருமைகள் குறைந்த அளவில் பால் கொடுத்தாலும், அதிக கொழுப்புச் சத்து கொண்ட பாலை வழங்குகின்றன. அப்பாலிலிருந்து தயாரிக்கப்படும் தயிர், வெண்ணெய், நெய் ஆகியவை உணவுப் பொருள்களாக மட்டுமல்லாமல், சமயச் சடங்குகளிலும் முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றன. இதனால், எருமை தோடர்களின் பொருளாதார வளத்தின் அடையாளமாக மட்டுமல்லாது, அவர்களின் ஆன்மிக வாழ்வின் மையமாகவும் விளங்குகிறது.

தோடர்களின் வாழ்வியல், இயற்கை மற்றும் கால்நடைகளை மையமாகக் கொண்ட பண்பாட்டுச் சூழலை வெளிப்படுத்துகிறது. அவர்களது மரபுகளில் காணப்படும் இயற்கை மரியாதை, கால்நடைப் பாதுகாப்பு மற்றும் கூட்டுவாழ்வு இன்றைய நிலைத்த வளர்ச்சி (Sustainable Development) குறித்த சிந்தனைகளுடனும் ஒத்திசைவாக உள்ளன. குறிப்பாக, இயற்கையுடன் இணைந்து வாழும் அவர்களின் வாழ்க்கை முறை, நவீன சமூகத்திற்கு சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பின் அவசியத்தை நினைவுபடுத்துகிறது.

தோடர்களின் எருமை நம்பிக்கைகளும் வழிபாட்டு மரபுகளும்

பழங்குடியின மக்களின் வாழ்வியலில் சமய நம்பிக்கைகளும் இயற்கை வழிபாடும் ஒன்றோடொன்று பின்னிப் பிணைந்துள்ளன. குறிப்பாக, வாழ்வாதாரமாகக் கருதப்படும் இயற்கைக் கூறுகள் காலப்போக்கில் புனிதத் தன்மை பெற்று வழிபாட்டுப் பொருளாக மாறுகின்றன. தோடர் பழங்குடியினரின் வாழ்வியலும் இத்தகைய பண்பாட்டு மரபின் தொடர்ச்சியாக விளங்குகிறது. அவர்களுடைய நம்பிக்கையில் எருமை என்பது தெய்வ அருளின் வெளிப்பாடாகவும், அவர்கள் இனத்தின் தோற்றத்தோடு தொடர்புடைய புனித உயிரினமாகவும் கருதப்படுகிறது. இதனால், எருமையை மையமாகக் கொண்ட நம்பிக்கைகளும் வழிபாட்டு மரபுகளும் தோடர் சமூகத்தின் சமய வாழ்வின் அடித்தளமாக அமைந்துள்ளன.



தோடர்களிடையே வழங்கப்படும் தோற்றத் தொன்மங்கள், எருமைக்கு வழங்கப்படும் புனித இடத்தைத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கின்றன. அவர்களுடைய மரபுக் கதைகளின்படி, **கம்பட்ராயன்** (Kambatrayan) என்னும் தெய்வத்தின் அருளால் தோடர் இனம் தோன்றியது என்று ஒரு நம்பிக்கை நிலவுகிறது. மற்றொரு தொன்மத்தின் படி, **தெய்கிர்சி** (Teikirshy) என்னும் பெண் தெய்வம் முதலில் எருமைகளைப் படைத்ததாகவும், பின்னரே மனிதர்களைப் படைத்ததாகவும் கூறப்படுகிறது. கடைசியாகப் படைக்கப்பட்ட எருமையின் வழியாகவே தோடர்கள் பூமிக்கு வந்ததாக அவர்கள் நம்புகின்றனர். இந்தத் தொன்மங்கள், தோடர்கள் தங்களுக்கு முன்பாக எருமைக்கு இடமளித்தனர் என்பது வெளிப்படுத்துகின்றன. இதன்மூலம், எருமை தோடர்களுடன் இணைந்து வாழும் தெய்வீகப் படைப்பாகக் கருதப்படுவதை அறிய முடிகிறது.

தோடர்களின் சமயச் சிந்தனையில் உருவ வழிபாட்டிற்கு குறிப்பிடத்தக்க இடமில்லை. அதற்கு மாறாக, இயற்கையும் எருமையும் புனிதக் குறியீடுகளாகக் கருதப்படுகின்றன. அவர்களுடைய வழிபாட்டு மையங்களில் எருமையின் கொம்பு, பால் மற்றும் பால் சார்ந்த பொருட்கள் புனிதத்தைக் குறிக்கும் அடையாளங்களாகப் பயன்படுகின்றன. வழிபாட்டின் போது பால், தயிர், நெய் போன்ற எருமைப் பால் பொருட்களே படையலாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இது, வாழ்வாதாரத்தை வழங்கும் உயிரினத்திற்கே தெய்வீக நிலையை வழங்கியுள்ள பழங்குடியின சிந்தனையை வெளிப்படுத்துகின்றது.

தோடர்களின் முக்கியமான திருவிழாக்களில் '**மொற்பர்த்**' திருவிழா குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஆண்டுதோறும் டிசம்பர் மாதத்தில் நடைபெறும் இத்திருவிழா, எருமைகள் பெருகவும் அவற்றின் நலன் காக்கப்படவும் வேண்டி நடத்தப்படுகிறது. குறிப்பிட்ட புனித

இடங்களில் ஆண்கள் ஒன்று கூடி பாரம்பரிய முறையில் வழிபாடு நடத்துகின்றனர். பின்னர் பெண்களும் சமூகக் கொண்டாட்டங்களில் பங்கேற்கின்றனர். பாடல், நடனம், பாரம்பரிய உணவு பகிர்வு ஆகியவை இவ்விழாவின் அங்கங்களாக அமைகின்றன. இத்திருவிழா, எருமை வளம் என்பது அவர்கள் சமூகத்தின் ஒட்டுமொத்த வளம் என்ற சிந்தனையை வெளிப்படுத்துகிறது. இதேபோன்று, ஆண்டிற்கு இருமுறை நடைபெறும் '**உப்பொட்டித்**' சடங்கும் எருமையின் நலனை மையமாகக் கொண்டது. இச்சடங்கில் இயற்கை நீரையும் உப்பையும் இணைத்து எருமைகளுக்குப் பருகக் கொடுக்கின்றனர். வெளிப்படையாகப் பார்க்கும்போது இது ஒரு சமயச் சடங்காகத் தோன்றினாலும், அதன் பின்னணியில் கால்நடை ஆரோக்கியம் குறித்த பாரம்பரிய அறிவு மறைந்துள்ளது. மழைக்காலங்களில் ஏற்படக்கூடிய நோய்களைத் தடுப்பதற்காக எருமைகளுக்கு உப்பு வழங்கிய அனுபவ அறிவு, பின்னர் சமய மரபாக நிலைபெற்றிருக்கலாம். இதன்மூலம், தோடர்களின் நம்பிக்கைகள் இயற்கை அறிவோடு இணைந்திருப்பதை அறியலாம்.

தோடர்களின் வழிபாட்டில் பால் ஒரு புனிதப் பொருளாகக் கருதப்படுகிறது. பால் என்பது வெறும் உணவாக இல்லாமல், வாழ்வின் தூய்மையையும் வளமையையும் குறிக்கும் அடையாளமாக விளங்குகிறது. அதனால், வழிபாட்டில் பால் மற்றும் நெய் முக்கிய இடம் பெறுகின்றன. இது, எருமையை மையமாகக் கொண்ட பால் பண்பாட்டை உருவாக்கியுள்ளது. கால்நடையின் உடல் உழைப்பை விட அதன் பால் வழங்கும் வாழ்வாதாரமே இங்கு புனிதமாக்கப்படுகிறது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

பண்பாட்டு மாணுடவியல் பார்வையில், ஒரு சமூகத்தின் நம்பிக்கைகள் அதன் உலகப் பார்வையை வெளிப்படுத்துகின்றன. தோடர்களின் நம்பிக்கைகளில் எருமை தெய்வமாக உயர்த்தப்படுவது, மனிதன் இயற்கைக்கு மேலானவன் அல்ல; இயற்கையின் ஓர் அங்கம் என்ற சிந்தனையை பிரதிபலிக்கிறது. எருமையை வணங்குவது, உண்மையில் இயற்கையின் உயிர்ச் சங்கிலியையே மதிப்பதாகும். இதன் வழியாக மனிதன், கால்நடை மற்றும் இயற்கை ஆகிய மூன்றிற்கும் இடையிலான சார்பு உறவு உருவாக்கப்படுகிறது.

வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகளில் எருமையின் இடம்

தோடர் சமூகத்தில் எருமை சமய நம்பிக்கையின் குறியீடாக மட்டுமல்லாமல், வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகளின் மையக் கூறாகவும் விளங்குகிறது. பிறப்பு, திருமணம், இறப்பு உள்ளிட்ட வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு நிலையிலும் எருமை நேரடியாக இடம்பெறுவது, அது சமூக உறவுகள் மற்றும் மரபுகளின் அடையாளமாக இருப்பதை வெளிப்படுத்துகிறது.

பெண்களின் கர்ப்பகாலத்தின் ஐந்தாம் அல்லது ஏழாம் மாதத்தில் நடைபெறும் 'வில் அம்பு சாஸ்திரம்' தோடர்களின் முக்கியமான குடும்பச் சடங்காகும். இச்சடங்கில் கர்ப்பிணிப் பெண்ணுக்கு எருமைப் பால் வழங்கப்படுகிறது. வளமான கர்ப்பம், பாதுகாப்பான மகப்பேறு மற்றும் குழந்தையின் நலன் ஆகியவற்றை வேண்டி இச்சடங்கு நடத்தப்படுகிறது. இதன்மூலம், எருமைப் பால் ஊட்டச்சத்து உணவாக மட்டுமல்லாமல், வளமையின் குறியீடாகவும் கருதப்படுகின்றது.

குழந்தை பிறந்த பின்னர் எருமைக் கன்றையோ அல்லது எருமையையோ பரிசாக வழங்கும் மரபு காணப்படுகிறது. இது பொருளாதார உதவியை விட, குழந்தையின் எதிர்கால வாழ்வாதாரத்தை உறுதிப்படுத்தும் குடும்பப் பொறுப்பாகக் கருதப்படுகிறது. ஒரு புதிய உயிரின் வருகையையும், ஒரு புதிய கால்நடைச் செல்வத்தின் தொடக்கத்தையும் இணைத்து நோக்கும் சமூகச் சிந்தனை இம்மரபில் வெளிப்படுகிறது.

திருமண மரபில் எருமைக்கு வழங்கப்படும் இடம் தனிச்சிறப்புடையது. தோடர் சமூகத்தில் மணமகளுக்கு வழங்கப்படும் சீதனத்தில் எருமை முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது. ஒரு பெண் புகுந்த வீட்டிற்கு கொண்டு செல்லும் எருமைகளின் எண்ணிக்கை, அவளது குடும்பத்தின் பொருளாதார நிலையையும் சமூக மதிப்பையும் எடுத்துக்காட்டுவதாகக் கருதப்படுகிறது. இதனால், திருமண உறவு என்பது இரு குடும்பங்களின் பொருளாதார மற்றும் பண்பாட்டு இணைப்பாகவும் அமைகிறது.

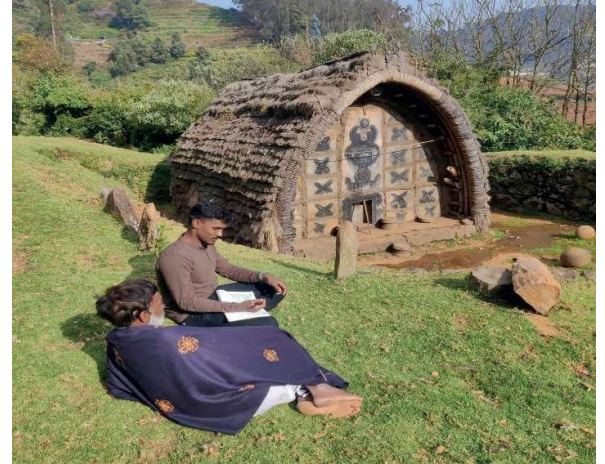
கலித்தொகைப் பாடலில், திருமணத்தின் போது மணமகளுடன் கறவை எருமை கொடையாக வழங்கப்படுவதாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது.

“தருமணல் தாழப் பெய்து இல் பூவல் ஊட்டி

எருமைப் பெடையோடு எமர் ஈங்கு அயரும்...” கலித்தொகை (114:12-17)

என்ற அடிகள், திருமணத்தில் எருமை செல்வத்தின் அடையாளமாக விளங்கியதைக் காட்டுகின்றன. இச்சங்கச் செய்தியும் தோடர்களின் இன்றைய திருமண மரபும் ஒன்றுக்கொன்று ஒத்த பண்பாட்டுத் தொடர்ச்சியை வெளிப்படுத்துகின்றன. இதன்மூலம், எருமையைச் செல்வத்தின் அடையாளமாகக் கருதும் மரபு சங்க காலத்திலிருந்தே நிலவியதை அறிய முடிகிறது. தோடர்களின் திருமண மரபு, இத்தொன்மையான தமிழர் பண்பாட்டின் தொடர்ச்சியாகக் கருதத்தக்கது.

தோடர் சமூகத்தில் எருமை சமூக ஒழுங்கை நிலைநிறுத்தும் கருவியாகவும் செயல்படுகிறது. சமூக விதிமுறைகளை மீறுபவர்களுக்கு அபராதமாக எருமை வழங்கும் நடைமுறை காணப்படுகிறது. பொருளாதார மதிப்பு மிகுந்த கால்நடையை இழக்க வேண்டிய நிலை உருவாகுவதால், சமூக ஒழுங்கு தன்னியல்பாகப் பேணப்படுகிறது. சட்ட அமைப்பைக் காட்டிலும் பண்பாட்டு ஒப்புதல் இங்கு முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது.



இறப்புச் சடங்குகளிலும் எருமை முக்கிய இடம் பெறுகிறது. மரபுப்படி, ஆண் இறந்தால் கோயில் எருமையும், பெண் இறந்தால் வீட்டில் வளர்க்கப்பட்ட எருமையும் பலியிடப்பட்டன. இறந்தவரின் ஆன்மிகப் பயணத்திற்கான குறியீடாக இச்சடங்கு கருதப்பட்டது. ஆனால், 1980-களுக்குப் பின்னர் இம்மரபில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. எருமையைப் பலியிடுவதற்குப் பதிலாக, உறவினர்களும் கிராம மக்களும் இணைந்து அந்த எருமையை இறந்தவரின் குடும்பத்திற்கே வழங்கும் நடைமுறை உருவானது. இது, மரபைப் பாதுகாத்தபடியே சமூக மாற்றத்தை ஏற்றுக்கொண்ட தோடர்

சமூகத்தின் பண்பாட்டு முதிர்ச்சியை வெளிப்படுத்துகிறது.

பண்பாட்டு மானுடவியல் நோக்கில், பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை ஒரு உயிரினம் தொடர்ந்து இடம்பெறுவது, அந்த உயிரினம் சமூக நினைவகத்தின் மையக் குறியீடாக இருப்பதைக் காட்டுகிறது. தோடர் சமூகத்தில் எருமை பெற்றுள்ள இடமும் அவ்வாறே அமைகிறது. அது பொருளாதார வளம், குடும்ப உறவு, சமூக ஒழுங்கு மற்றும் சமய நம்பிக்கை ஆகியவற்றை ஒருங்கிணைக்கும் பண்பாட்டு நிறுவனமாக விளங்குகிறது. இதனால், தோடர்களின் வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகள் அனைத்திலும் எருமை தோடர்ச்சியாக இடம்பெறுவது, அவர்களின் வாழ்வியலின் அடிப்படைப் பண்பாட்டுக் கூறாகக் கருதப்பட வேண்டும்.

சங்க இலக்கியமும் தோடர் எருமைப் பண்பாடும்

தோடர் சமூகத்தில் எருமைக்கு வழங்கப்படும் பண்பாட்டு இடம் தனித்த மரபாகத் தோன்றினாலும், அதன் வேர்கள் தொன்மையான தமிழர் வாழ்வியலோடு தொடர்புடையவை என்பதை சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன. சங்கப் பாடல்களில் எருமை வெறும் கால்நடையாகச் சித்தரிக்கப்படாமல், வளமை, உழைப்பு, வீரம் மற்றும் செல்வத்தின் குறியீடாகப் பதிவாகியுள்ளது. இந்நோக்கில் தோடர்களின் வாழ்வியலை அணுகும்போது, பழந்தமிழர் பண்பாட்டின் தொடர்ச்சிக் கூறுகளை இனங்காண முடிகிறது. இத்தகைய வாழ்க்கைமுறை தமிழரின் தொன்மையான முல்லை நிலப் பண்பாட்டோடு தொடர்புடையதாகக் காணப்படுகிறது. இதனை ஐங்குறுநூறு,

“அணி நடை எருமை ஆடிய அள்ளல்”

(ஐங்குறுநூறு, 96:1)

எனப் பதிவு செய்கிறது. அழகிய நடையுடைய எருமைகள் நடமாடுவதால் சேறாகிய மேய்ச்சல் நிலம் பற்றிய இப்பதிவு, கால்நடை மைய வாழ்வியலை எடுத்துக்காட்டுகிறது. இன்றும் தோடர் சமூகத்தின் வாழ்வியல், எருமை மற்றும் மேய்ச்சல் நிலத்தை மையமாகக் கொண்டிருப்பது சங்ககால வாழ்வியல் மரபின் தொடர்ச்சியை உணர்த்துகிறது.

குறிப்பாகத் தொல்காப்பியம் எருமையின் வலிமையைப் போர்ச் சூழலுடன் இணைத்துப் பதிவு செய்கிறது.

“கூழை தாங்கிய எருமையும் படை அறுத்துப்

பாழி கொள்ளும் ஏமத்தானும்.”

(தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல், 15)

இந்நூற்பாவிற்கு உரையாசிரியர்கள் அளிக்கும் விளக்கத்தில், தோல்வியுற்ற படையிலும் தனித்து நிற்கும் எருமையின் வலிமை எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. இங்கு எருமை உடல் வலிமையின் அடையாளமாக மட்டுமல்லாமல், தளராத மன உறுதியின் குறியீடாகவும் விளங்குகிறது. தோடர்களும் எருமையை ஆற்றல், பாதுகாப்பு மற்றும் வாழ்வின் ஆதாரமாகக் கருதுவது இக்கருத்தோடு ஒத்திசைகிறது. மேலும், பெரும்பாணாற்றுப்படை,

“எருமை நல் ஆன் கரு நாகு பெறுஉம்”

(பெரும்பாணாற்றுப்படை, 165)

எனப் பதிவு செய்கிறது. நல்ல இனத்தைச் சேர்ந்த எருமைகள் பெருகியிருப்பது ஒரு சமூகத்தின் செல்வ வளத்தைக் குறிக்கும் என்ற கருத்து இதில் வெளிப்படுகிறது. மேலும், கலித்தொகையில் திருமண மரபில் எருமை பெற்றிருந்த பொருளாதார மதிப்பை வெளிப்படுகிறது.

“...எருமைப் படையோடு...”

(கலித்தொகை, 114)

இப்பாடலில் மணமகளுடன் கறவை எருமை வழங்கப்படுவது குறிப்பிடப்படுகிறது. திருமணச் சீதனத்தில் எருமை இடம்பெறுவது, அது குடும்பச் செல்வத்தின் அடையாளமாகக் கருதப்பட்டதை உறுதிப்படுத்துகிறது. இம்மரபு இன்றும் தோடர் சமூகத்தில் தொடர்வது, சங்க கால வாழ்வியல் கூறுகள் முழுமையாக மறையாமல் சில பழங்குடியின சமூகங்களில் உயிர்ப்புடன் இருப்பதைக் காட்டுகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் முல்லைத் திணை ஆயர் வாழ்வோடு தொடர்புபடுத்தப்படுகிறது. மேய்ச்சல் நிலம், கால்நடைச் செல்வம், பால் பொருளாதாரம் ஆகியவை முல்லை வாழ்வின் அடையாளங்களாகச் சித்தரிக்கப்படுகின்றன. தோடர்களின் வாழ்வியலும் இதே இயற்கைச் சூழலை அடிப்படையாகக் கொண்டதாக அமைந்துள்ளது. மேய்ச்சல் நிலத்தைச் சார்ந்த பொருளாதாரம், பால் மைய வாழ்க்கை, கால்நடையைப் புனிதமாகக் கருதும் மரபு ஆகியவை சங்க கால ஆயர் பண்பாட்டுடனான ஒப்புமையை வலுப்படுத்துகின்றன.

புறநானூறு மற்றும் அகநானூறு பாடல்களிலும் கால்நடைச் செல்வம் சமூக வளத்தின் அளவுகோலாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது.

கால்நடைகளைப் பாதுகாப்பது அரசரின் கடமையாகவும், அவற்றைக் கவர்வது போர் நடவடிக்கையாகவும் சித்தரிக்கப்படுகின்றது. இதன்மூலம், கால்நடை என்பது தனிநபரின் சொத்தாக மட்டுமின்றி, சமூகத்தின் பொருளாதார அடித்தளமாக இருந்ததை அறிய முடிகிறது. தோடர்களின் சமூகத்தில் எருமைக்கு வழங்கப்படும் மதிப்பும் இதே பண்பாட்டு மரபின் தொடர்ச்சியாகப் பார்க்கப்படலாம்.

எனினும், சங்க இலக்கியங்களுக்கும் தோடர் வாழ்வியலுக்கும் இடையே முழுமையான ஒற்றுமை இருப்பதாகக் கூற முடியாது. சங்க இலக்கியங்களில் எருமை பெரும்பாலும் பொருளாதாரம், வேளாண்மை, போர் மற்றும் குடும்பச் செல்வம் ஆகியவற்றோடு தொடர்புபடுத்தப்படுகிறது. ஆனால் தோடர்களிடம் அது சமய நம்பிக்கை, வழிபாடு, வாழ்க்கை வட்டச் சடங்கு மற்றும் சமூக அடையாளம் ஆகியவற்றின் மையமாக வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. எனவே, தோடர்களின் எருமைப் பண்பாட்டை சங்க மரபின் அப்படியே தொடர்ச்சியாக அல்லாமல், தொன்மையான தமிழர் பண்பாட்டுக் கூறுகளைத் தக்கவைத்துக் கொண்டு தனித்துவமாக வளர்ந்த மரபாகக் கருதுவது பொருத்தமானதாகும்.

இதனால், சங்க இலக்கியங்களும் தோடர் வாழ்வியலும் ஒப்பாய்வு செய்யப்படும்போது, எருமை தமிழர் பண்பாட்டில் வளமை, செல்வம் மற்றும் வாழ்வின் அடையாளமாக விளங்கியதையும், தோடர் சமூகத்தில் அது மேலும் சமய மற்றும் பண்பாட்டுக் குறியீடாக உயர்த்தப்பட்டதையும் அறிய முடிகிறது.

சமகால மாற்றங்களும் எருமைப் பண்பாட்டின் தொடர்ச்சியும்

உலகமயமாக்கல், நகரமயமாக்கல், கல்வி விரிவாக்கம் மற்றும் சுற்றுலாத் தொழிலின் வளர்ச்சி ஆகியவை நீலகிரி பழங்குடியின மக்களின் வாழ்வியலில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன. இம்மாற்றங்கள் தோடர் சமூகத்தையும் பாதித்துள்ளன. பாரம்பரிய மேய்ச்சல் நிலங்கள் குறைதல், வாழ்க்கைத் தொழிலில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள், இளைய தலைமுறையினரின் கல்வி மற்றும் வேலைவாய்ப்பு நோக்கிய இடம்பெயர்வு ஆகியவை எருமை மைய வாழ்வியலில் புதிய சவால்களை உருவாக்கியுள்ளன.

முன்னொரு காலத்தில் குடும்பத்தின் செல்வம் எருமைகளின் எண்ணிக்கையால்

மதிப்பிடப்பட்ட நிலையில், இன்று பொருளாதாரச் சூழல் மாறிவருவதால் அந்த நிலை படிப்படியாக மாற்றமடைந்துள்ளது. இருப்பினும், சமயச் சடங்குகள், திருவிழாக்கள் மற்றும் சமூக நிகழ்வுகளில் எருமைக்கு வழங்கப்படும் பண்பாட்டு மதிப்பு குறையவில்லை. இதன்மூலம், வாழ்வாதார முறைகள் மாறினாலும் பண்பாட்டு நினைவகம் தொடர்ந்து நிலைத்திருப்பதை அறிய முடிகிறது.

தோடர்கள் வளர்க்கும் தோடர் எருமை நீலகிரி மலைப்பகுதிக்கே உரிய பாரம்பரிய கால்நடை இனமாகக் கருதப்படுகின்றது. இந்த இனத்தைப் பாதுகாப்பது உயிரியல் பன்முகத்தன்மையைப் பாதுகாப்பதோடு மட்டுமல்லாமல், தோடர்களின் பண்பாட்டு மரபையும் பாதுகாப்பதாகும். எனவே, தோடர் எருமையைப் பாதுகாப்பது என்பது ஒரு தொல்குடியினத்தின் பண்பாட்டு அடையாளத்தைப் பாதுகாக்கும் முயற்சியாகவும் அமைகிறது.

இந்நிலையில், தமிழ்நாடு அரசு, பழங்குடியினர் நலத்துறை, வனத்துறை, Tribal Research Centre (Udhagamandalam), National Bureau of Animal Genetic Resources (NBAGR) போன்ற நிறுவனங்கள் தோடர் சமூகத்தின் பாரம்பரிய அறிவையும், தோடர் எருமையின் மரபணு வளத்தையும் பாதுகாக்கும் பணிகளில் ஈடுபட்டு வருகின்றன. இருப்பினும், இம்முயற்சிகள் மேலும் சமூகப் பங்கேற்புடன் செயல்படுத்தப்பட வேண்டியுள்ளது. குறிப்பாகத் தோடர்களின் வாய்மொழி இலக்கியங்கள், வழிபாட்டு மரபுகள், பாரம்பரிய பாடல்கள், மருத்துவ அறிவு, கால்நடை பராமரிப்பு முறைகள் ஆகியவற்றை ஆவணப்படுத்துதல் அவசியமாகும்.

பண்பாட்டு மானுடவியல் நோக்கில், ஒரு சமூகத்தின் பாரம்பரியத்தைப் பாதுகாப்பது என்பது அதன் பொருள்சார் கூறுகளைக் காப்பாற்றுவதோடு, அதனுடன் இணைந்துள்ள வாழ்வியல் அறிவையும் பாதுகாப்பதாகும். யுனெஸ்கோ (UNESCO) வலியுறுத்தும் அருவப் பண்பாட்டு மரபு (Intangible Cultural Heritage) என்ற கருத்தும் இதையே சுட்டிக்காட்டுகிறது. தோடர்களின் வாழ்வியலில் காணப்படும் எருமை வழிபாடு, பால் சார்ந்த சடங்குகள், பாரம்பரிய பாடல்கள், மந்து வாழ்க்கை முறை போன்றவை அருவப் பண்பாட்டு மரபுகளாகக்

கருதப்படுகின்றன. இவற்றை ஆவணப்படுத்தி, அடுத்த தலைமுறைக்கு எடுத்துச் செல்வது காலத்தின் தேவையாகும்.

எதிர்காலத்தில் தோடர் பண்பாட்டைப் பாதுகாக்க ஒருங்கிணைந்த அணுகுமுறை அவசியமாகிறது. பாரம்பரிய மேய்ச்சல் நிலங்களைப் பாதுகாத்தல், தோடர் எருமை இனத்தைப் பாதுகாக்கும் சிறப்புத் திட்டங்களை வலுப்படுத்தல், தோடர் மொழிக்கான கற்றல் வளங்களை உருவாக்கல், பள்ளிக் கல்வியில் பழங்குடியினர் பண்பாட்டை அறிமுகப்படுத்தல், சமூக அருங்காட்சியகங்கள் மற்றும் மின்னணு ஆவணக் காப்பகங்களை உருவாக்கல் போன்ற நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். அதேபோன்று, தோடர் சமூகத்தின் பங்கேற்புடன் பாதுகாப்புத் திட்டங்கள் செயல்படுத்தப்படுவது, அவற்றின் நீடித்த பயனை உறுதிப்படுத்தும்.

இதன்வழி, தோடர்களின் எருமைப் பண்பாடு என்பது கடந்தகாலத்தின் நினைவுச் சின்னம் மட்டுமல்ல; தமிழர் பண்பாட்டு மரபின் உயிரோட்டமிக்க தோடர்ச்சியாகும். இப்பண்பாட்டைப் பாதுகாப்பது ஒரு பழங்குடியின சமூகத்தின் வாழ்வியலைப் பாதுகாப்பது மட்டுமல்ல; மனிதகுலத்தின் பண்பாட்டு பன்முகத்தன்மையை நிலைநிறுத்தும் பணியாகவும் அமைகிறது. எனவே, தோடர் பண்பாட்டைப் பாதுகாப்பது அரசு அல்லது ஆய்வாளர்களின் பொறுப்பு மட்டுமல்ல; சமூகத்தின் ஒட்டுமொத்தப் பொறுப்பாகவும் கருதப்பட வேண்டும்.

முடிவுரை

தோடர் பழங்குடியினரின் வாழ்வியலை ஆராயும்போது, எருமை ஒரு வளர்ப்பு விலங்காக அல்லாமல், அவர்களின் பண்பாட்டு அடையாளம், சமய நம்பிக்கை, சமூக உறவு மற்றும் பொருளாதார வாழ்வின் மையக் கூறாக விளங்குவது தெளிவாகிறது. தோற்றத் தொன்மங்கள் முதல் வழிபாட்டு மரபுகள், பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை நடைபெறும் வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகள், திருமணச் சீதனம், சமூக ஒழுங்கு மற்றும் திருவிழாக்கள் என அனைத்திலும் எருமை தோடர்ச்சியாக இடம்பெறுகிறது. இதன் மூலம், தோடர் சமூகத்தில் எருமை வாழ்வாதாரத்தின் குறியீடாக மட்டுமன்றி, இனத்தின் பண்பாட்டு நினைவகமாகவும் திகழ்கிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் எருமை வளமை, செல்வம், உழைப்பு மற்றும் ஆற்றலின் அடையாளமாகப் பதிவாகியிருப்பதையும், தோடர் வாழ்வியலில் அது சமய மற்றும் பண்பாட்டுக் குறியீடாக மேலும் வளர்ச்சி பெற்றிருப்பதையும் இவ்வாய்வு எடுத்துக்காட்டுகிறது. இதனால், தோடர்களின் எருமைப் பண்பாடு தமிழர் தொன்மையான வாழ்வியல் மரபின் தோடர்ச்சியை உணர்த்தும் ஒரு முக்கியப் பண்பாட்டுச் சான்றாகக் கருதப்படலாம்.

இன்றைய சமூக மாற்றங்கள், மேய்ச்சல் நிலங்களின் குறைவு, வாழ்க்கைத் தொழிலில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் மற்றும் நவீனமயமாக்கலின் தாக்கம் ஆகியவை தோடர்களின் பாரம்பரிய வாழ்வியலில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தினாலும், எருமையை மையமாகக் கொண்ட பண்பாட்டு மரபுகள் இன்னும் சமூக நினைவில் நிலைத்திருக்கின்றன. எனவே, தோடர்களின் எருமைப் பண்பாட்டைப் பாதுகாப்பது, பழங்குடியினரின் பண்பாட்டு உரிமையை நிலைநிறுத்துவதோடு, தமிழர் நாகரிகத்தின் பண்பாட்டு பன்முகத்தன்மையை எதிர்காலத் தலைமுறைக்கு எடுத்துச் செல்லும் வரலாற்றுப் பொறுப்பாகவும் அமைகிறது. எனவே, தோடர்களின் எருமைப் பண்பாட்டைப் பாதுகாப்பது, பழங்குடியினரின் பண்பாட்டு உரிமையை நிலைநிறுத்துவதோடு, தமிழர் நாகரிகத்தின் பண்பாட்டு பன்முகத்தன்மையை எதிர்காலத் தலைமுறைக்கு எடுத்துச் செல்லும் வரலாற்றுப் பொறுப்பாகவும் அமைகிறது.

துணைநூற்பட்டியல்

1. இளங்குமரன். இரா., புறநானூறு மூலமும் உரையும், வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை, 2022.
2. கால்டுவெல், திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம், சாரதா பதிப்பகம், சென்னை, 2018.
3. சுப்பிரமணியன்ச .. வே., பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும், வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை, 2022.
4. தமிழண்ணல், அகநானூறு மூலமும் உரையும், வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை, 2022.

5. தமிழண்ணல், கலித்தொகை மூலமும் உரையும், வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை, 2022.
6. தமிழண்ணல், ஐங்குறுநாறு மூலமும் உரையும், வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை, 2022.
7. பாலகிருஷ்ணன். ஆர்., அணி நடை எருமை, பாரதி புத்தகாலயம், சென்னை, 2022.
8. பாலசுந்தரம்.ச., தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம் ஆராய்ச்சிக் காண்டிகையுரை, பெரியார் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, சேலம், 2012.
9. Rivers. W.H.R., The Todas, London: Macmillan and Co., Limited, 1906.

10. Thurston, Edgar & Rangachari, K. Castes and Tribes of Southern India. Vol. VII. Madras: Government Press, 1909.

தகவலாளிகள் விவரம்

1. பெயர்: குட்டன் (ஆண்)
வயது: 60 , ஊர்: கார்டன் மந்து,
தாலுக்கா: உதகமண்டலம் தாலுக்கா ,
மாவட்டம்: நீலகிரி மாவட்டம் , பின்
கோடு: 643001
2. பெயர்: சாந்தா (பெண்)
வயது: 53 , ஊர்: கார்டன் மந்து,
தாலுக்கா: உதகமண்டலம் தாலுக்கா ,
மாவட்டம்: நீலகிரி மாவட்டம், பின்
கோடு: 643001
